

гарски опълченски дружини, минаватъ при Влашко, прегазватъ при Свищовъ Дунава и настѣпватъ въ българската робска тогава земя: едни къмъ Плѣвень, други къмъ Русе, а трети, подъ командата на генералъ Гурко, къмъ Търново и Балкана. Станаха боеве, пролѣ се много кръвъ, дадоха се хиляди жертви за светата целъ — свободата на България. И благодарение храбростта на рускитѣ войници и българскитѣ опълченци свободата на българския народъ *бѣше достигната и подписана въ Сан-Стефано* до Цариградъ на 19 февр. (3 мартъ) 1878 г.

Да се ознаменува и не забравя презъ вѣковетѣ това славно и най-велико събитие, българскиятъ народъ поиска да изпълни своя свещенъ дългъ: освенъ другитѣ паметници, които сж издигнати въ София, Плѣвень, Русе, Шипка и много другимѣста, да съзида единъ най-голѣмъ, най-тежъкъ и величественъ паметникъ, отъ върха на който да грѣе безъ прекъсване зарята на родолюбието и свободата.

Този паметникъ се постави на Стара планина, на връхъ Св. Никола, надъ селото Шипка, за да сочи на българитѣ къмъ Дунава, къмъ Черно и Бѣло море, къмъ Шаръ, Осогово, Руй и Видинъ, че има нѣщо свето въ тази земя, че на Шипченския Балканъ върху непоклатими скали е побитъ несъкрушимъ свѣтилникъ, вѣчно горящъ, вѣчно пламтящъ, който не ще бжде нищо друго, а душата на българина. Когато тази душа изчезне — а това нѣма да бжде никога — тогава и тоя свѣтилникъ ще бжде отвлѣченъ отъ буритѣ Балкански. . .

Що е станало?

Млади четци, гдето и да се намирате, турете прѣста си върху картата на най-близката до васъ